

Серію «Фантастичні світи» засновано 2023 року

EMILY THIEDE
THIS CURSED LIGHT

Copyright © 2023 by Emily Thiede

All rights reserved.

This is a work of fiction. All of the characters, organizations,
and events portrayed in this novel are either products
of the author's imagination or are used fictitiously.

Published by arrangement with Rights People, London.

Переклала з англійської Катерина Молочко

Художнє оформлення обкладинки,
суперобкладинки, форзаців і зрізів Олени Васіної

Сід, Емілі.

С34 Це прокляте світло : роман : кн. 2 / Емілі Сід; пер. з англ.
Катерина Молочко. — Київ : ВИДАВНИЦТВО РМ, 2025. —
488 с. : іл. — (Серія «Фантастичні світи»).

ISBN 978-617-8426-95-8.

ISBN 978-617-8280-09-3 (серія).

Через пів року після того, як Алесса врятувала острів Саверіо від знищення й мало не втратила Данте, вона готова нарешті жити «довго та щасливо» зі своїм колишнім охоронцем. Проте Данте не може заспокоїтися — його переслідує відчуття, що боги ще не закінчили з ними. Та й без магічних сил наступний поцілунок Алесси за простою може вбити його.

Відчайдушно шукаючи відповіді, Данте залучає Алессу та їхніх друзів до пошуків вигнанців-гіоте, сподіваючись не лише відновити власні сили, а й об'єднатися з гіоте, аби створити єдину армію, достатньо потужну, щоб врятувати їх усіх.

Алесса замовчує смертельний наслідок останньої битви — темряву, що розростається, поглинаючи її розум; а тим часом місце призначення їхньої подорожі приховує більше небезпек, аніж будь-хто з них міг уявити.

У загадковому місті вигнанців-гіоте Данте розкриє таємниці та брехню — і зустрінеться з привидами власного минулого, які змусять замислитися над питанням: на чому ж він боці?

Коли боги проголосять своє завершальне випробування, Данте й Алесса стануть останньою надією світу. Проте якщо вони — ключ до порятунку світу, то ціна перемоги — їхнє кохання?

У романі «Це прокляте світло» Данте й Алесса зіткнуться з найстрашнішим випробуванням: боги вимагатимуть від них востаннє довести свою цінність, обравши найвищу жертву, щоб врятувати людство раз і назавжди.

УДК 821.111(73)06-312.4

ISBN 978-617-8426-95-8

ISBN 978-617-8280-09-3 (серія)

ISBN 978-1-250-79407-9 (англ.)

© Молочко К. О., пер. з англ., 2025

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2025

ОДИН

Тіло Данте зраджувало хлопця щодня.
Тож він його за це карав.

Піт заливав йому очі, розмиваючи і почервоніле обличчя роботяги з доків, що стояв навпроти, і натовп, що витіснив їх обох у вузький провулок.

Клацанням пальців Данте поманив супротивника, і той здійняв м'ясисті кулаки.

Перші удари обох були нерішучими. Слабкими. Від таких не варто ухилятися.

Жоден не поціливав так сильно, як міг би.

Швидкий удар, ще кілька образ, і супротивник відповів енергійніше.

Нарешті.

Удар. Парирування. Досягнення цілі. Ухилення. І знову замах.

Данте ухилився від удару в обличчя, пропустивши один у ребра. Прийняв ще кілька, проте сам завдав більше. Міг

звалити з ніг того чоловіку за лічені хвилини, але тоді все закінчилося б. Жодного задоволення.

— Рефері вже тут! — кухар закинув десятирічну Адді собі на плечі, щоб їй стало краще видно, але дитині не було чого робити. Супротивник Данте вже за кілька хвилин відмовився продовжувати бійку, відмахнувшись від дружніх кпин натовпу. Робітники доків, які ненадовго відволіклися, тепер у кращому настрої повернулися до праці — покотили бочки й продовжили тягати ящики.

— Вовк знову переміг! — вигукнула Адді.

Данте простягнув руку, вдаючи, що скривився, коли вона вдарила його по долоні. Не така вже й перемога, коли твій супротивник відмовляється битися.

— Синьйоре, корабель наближається.

— Я казав тобі називати мене Данте, — він присів навпочіпки, щоби подивитися їй в очі.

— А мій дядько каже поважати старших.

— *Старших?* — Данте скривився. — Ти бачиш когось на палубі?

— Когось такого, як леді у вишуканій сукні? — вона затріпотіла віями. — Можливо, але додаткова інформація і коштує додатково.

— Ось тобі й повага до старших.

— Тільки дурні працюють безкоштовно.

— Цілком слушно, — Данте демонстративно відрахував чотири блискучі монети й простягнув їх Адді.

Дівчинка перелічила їх, просто про всяк випадок, перш ніж відповісти.

— Корабель ще занадто далеко, щоб можна було когось розгледіти, але я відчула, що на борту є жінка, і вона сумує.

— Відчула, еге ж?

— Ага. І синьйор Адді сказав, що я отримаю цілий пиріг, якщо одразу після вас розповім про це пекарям.

— *Цілий* пиріг? — Данте вдавав, ніби шокований. — Тоді тобі краще поквапитися.

Мала побігла повідомити батькам Алесси, що та скоро прибуде, залишивши Данте наодинці з прохолодою пізнього ранку.

Він задер сорочку, щоби перевірити ушкодження. Кілька синців. Неглибока подряпина. Нічого, що він не зміг би приховати. Деякі синці, можливо, навіть гоїлися трохи швидше ніж зазвичай. Можливо.

Ніхто не знав напевно, чи зникли його сили *назавжди*. Люди не мали б повертатися з мертвих, але він повернувся. Певно, і його сили також зможуть.

Він потрусив руками, скривившись від болю в плечі. Цінувати біль у м'язах від хорошого тренування було набагато легше раніше, коли той швидко минав.

Данте не уникав його. Він міг упоратися з *болем*. Біль був єдиним супутником хлопця протягом багатьох років, коли, щоб вижити, він виконував небезпечну роботу та зазнавав жорстоких покарань, покладаючись на свої цілющі сили, які допомагали йому пройти через усе. Не *біль* турбував Данте. Ні. Турбувало постійне нагадування про те, що відтоді, як Алесса повернула його з мертвих, він був живий, але не цілісний. *Це* відчувалося наче свербіж під шкірою.

Чи як буксирні троси, що встромилися йому в груди й тягнули в протилежні боки. Скоро Алесса повернеться. Данте сумував за нею з нестерпно пекучим болем, але й відчував, як стіни Цитаделі вже наближаються, замикаючи його в лабіринті спогадів — терпкий запах, моторошні звуки страждань протягом місяців, поки будівля слугувала тимчасовою

лікарнею після Діворандо¹ — і скрізь повно людей, які постійно за ним спостерігають.

У доках він міг дихати. Іноді навіть спати. Спогади та кошмарні видіння, послані Деєю², досі переслідували Данте, але тепер їм було важче наздогнати його.

Він відчинив задні двері, вкриті потрісканою протягом десятиліть фарбою, і зайшов усередину. Ніколи не сподівався стати власником бодай чогось, а тим паче цілої будівлі, та після місяця ремонту «Дно бочки» вже не пасувало своїй назві. Шинок не став вишуканим, але це місце подобалося Данте більше за високі стіни та шовкові простирадла, навіть якщо воно й потребувало постійного ремонту.

— Ти досі тут? — Адріків погляд зі здивованого став задумливим, коли Данте перетнув головну кімнату. Можливо, цей хлопчина занадто спостережливий.

— Очевидно, — Данте уникнув його погляду, заходившись закочувати рукави й удавши, ніби це заняття вимагає всієї його уваги.

— Чому ти досі тут? Ти ж знаєш, що вона піде прямисінько до Цитаделі й шукатиме тебе там.

— Ага, знаю, — Данте проігнорував виразне Адрікове зітхання й попрямував нагору.

Коли Алесса поїхала до Алтарі, доручивши братові панькатися з ним, Данте був твердо переконаний, що хлопець йому не сподобається, але обоє двійнят Паладіно вміли з невблаганною рішучістю завойовувати прихильність людей. Ніщо не могло зупинити їх, коли вони помітили потенційного друга.

¹ Пожирання (*итал.*) (тут і далі — прим. пер., якщо не зазначено іншого).

² Богиня (*итал.*).

Не сказати, що Данте з Адріком *подружилися*, але мовчання вже не було таким комфортним, як раніше, та й Адрік ніколи не дозволяв тій тиші тривати довго, заповнюючи хвилини жартами й балачками, аби уникнути всього того, про що жоден із них не хотів думати. Після місяців догляду за пораненими під час Діворандо солдатами — і на власні очі побачивши, як багато з них помирає, — Адрік мав такий вигляд, наче несе на плечах важезний тягар, а в його погляді з'явився такий самий натяк на темряву, як і в очах Данте.

Тож ні. Данте не заперечував проти того, що Адрік вештається поруч. Переважно.

У своїй кімнаті на горішньому поверсі Данте подивився на пакунок, що лежав на столі, і хвилину посперечався сам із собою, перш ніж запхати його під ліжко. Їй не потрібна якась стара затерта книжка.

Данте підвівся, і йому на голову впала крапля води. Той клятий дах протікає ще в одному місці.

Алесса звикла до розкоші. Він не міг очікувати, що вона залишиться в такому житлі, як це. Особливо, якщо воно протікає.

Він відчинив вікно й вихилився, щоби подивитися на гавань. Над лінією даху небо розтинали кінчики білих вітрил.

Година. Може, більше. Він ще має час.

Драбина вже була приставлена до стіни, і за кілька хвилин Данте видерся на дах. Перша ж черепиця, яку він витягнув, виявилася потрісканою, зі слідами гниття під нею, що, як хлопець підозрював, могло стосуватися й більшої частини будівлі. Була в цьому певна метафора його життя, про яку Данте не хотів думати.

На його вії впала порошинка, і він кліпнув, аби прояснити зір, але то був не пил.

Задерши голову, Данте спостерігав, як пухнасті білі цяточки танцюють у повітрі. Алесса повернулася й привезла із собою зиму.

Він бачив сніг лише раз, дуже давно. Батько витягнув його з ліжка, і вони бігли крізь завірюху, ловлячи сніжинки язиками.

Хлопець простягнув руку, і самотня сніжинка впала на його долоню й одразу ж розтанула.

Один дотик тепла — і вона померла.

* * *

Вхопившись за фальшборт, Алесса нахилилася вперед, наче вирізьблена русалка.

— Це що, сніг?

— Схоже на те... — протягнув Калєб. — Сподіваюся, ти добре плаваєш, бо я не маю наміру відкладати наше прибуття, щоб врятувати тебе.

Їхня «коротка» дипломатична поїздка до Алтарі затягнулася на два місяці, і що більше часу минало, то сильніше Алесса непокоїлася про те, що вони можуть побачити після повернення.

Калєб примружився від шпаркого вітру, що куйовдив його яскраво-мідне волосся.

— Треба було взяти із собою Саїду. Мої сили, безперечно, *найкраще* підходять для битви — вітаю із чудовим вибором офіційного Фонте¹ — але, на жаль, для руху кораблів електрика не така корисна, як вітер.

— Можеш попрацювати над цим? Змайструвати корабель на електротязі чи щось таке?

¹ Джерело (*итал.*).

— Я тобі що, інженер? — Калєб закотив єдине видиме око; друге прикривала шовкова пов'язка. — Я не підписувався бути твоїм особистим винахідником.

— Діворандо завершилося. То яка мені від тебе тепер користь?

Калєб обурено зиркнув на неї.

— Я вказую на твої недоліки, щоб ти залишалася благопристойною, а ще я ідеальний ескорт для офіційних заходів.

— Для всього цього в мене є Данте, — ще пів року тому Алесса вжахнулася б, що з її вуст зірвалося маленьке заохане зітхання, але зараз готова була пожертвувати власною гордістю, аби подратувати Калєба.

— Данте ніколи б у житті так не вирядився, — Калєб наполягав, що його барвистий *postdivorando* стиль більше личить рятівникам, тож вони узгодили свої образи: сукня Алесси була такого самого насиченого фіолетового кольору, як і його сорочка та пов'язка на оці, а рожеві спідниці ідеально пасували до шовкової підкладки його піджака.

— Данте мав би неперевершений вигляд навіть у лантуху з мішківини, — відповіла Алесса.

— Фу. Не мій типаж.

Вона скептично вигнула брову.

— Не тому, що він *чоловік*, — Калєб пригладив волосся. — Із цим усе гаразд. Ідеально, якщо чесно.

— Я так і думала. Звісно, адже ти ніколи не виявляв до мене жодного інтересу.

— То хто з нас зарозумілий? — Калєб штурхнув її ліктем. — Ти думаєш, що кожен, кому подобаються дівчата, планує залізти тобі під спідницю?

— Навряд, — Алесса зойкнула, коли пасмо темного волосся упало на її уста, зачепивши блиск для губ. — Майже п'ять